

CƠN ÁC MỘNG

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

(Kỳ 8)

Với những suy tính như vậy, Hai Phụng đã làm cái điều mà chính hắn cũng tự thấy bất ngờ. Hắn đưa Thu trở về nơi trọ và dặn riêng chủ nhà phải hết sức quan tâm tới cô. Sau đó, hắn từ biệt cô để đi kiếm một chỗ ngủ khác. Khi dắt xe ra cổng nhà trọ, hắn gặp tên Thục đang ngồi chầu sấu. Thấy Hai Phụng đi ra, Thục đứng bật dậy, cười nhảu nhở.

-Đại ca xong chưa? Để thằng em chờ hoài...

Đáp lại cái cười nhảu nhở ấy, Hai Phụng quắc mắt:

-Mày mà còn nói giọng đó, tao đập vỡ cái mõm chó nghe con!

Thái độ ấy khiến tên đàn em tròn mắt vì sửng sờ. Hai Phụng điềm nhiên ngồi lên xe máy. Trước khi phóng đi, hắn nói thêm:

-Từ nay, mày phải gọi cổ bằng chị. Hiểu chưa?

-Dạ... hiểu! - Thục lắp bắp. Thục ra thì hắn vẫn chưa hiểu. Tuy vậy, hắn cũng ngồi lên xe của mình, phóng theo Hai Phụng. Tối hôm đó, hai đứa tìm đến một ổ gái mại dâm quen thuộc ở ven sông Sài Gòn.

Sáng hôm sau, Hai Phụng quay trở lại và tình nguyện đưa Thu đi tìm cha và em của cô. Nhưng trong tay không một dòng địa chỉ, không có chút manh mối thì tìm ở đâu? Sau những lần lang thang, dò hỏi, niềm tin của Thu đối với hắn lớn dần. Về phía Hai Phụng, có thể nói hắn đã quá liều lĩnh khi ra phố nhiều ngày cùng với Thu. Nhưng cũng chính bởi vậy, hắn đã đạt được cái mà hắn mong muốn: Thu đã đồng ý đến ở tại căn phòng của hắn. Thục ra thì cô ta cũng không biết phải làm thế nào. Những đồng tiền cuối cùng đã cạn hết. Thà làm vợ bé của Hai Phụng còn hơn là làm vợ thiên hạ - Thu đã

tặc lưỡi chọn cho mình con đường ấy mà chưa biết rằng đó vẫn chưa phải là tai họa cuối cùng mà số phận phũ phàng giáng xuống đời cô.

Trong khoảng hơn một năm đầu, mọi chuyện bình yên trôi qua. Hằng ngày, Thu ra chợ ngồi mua bán rau và trái cây, đến tối mới trở về. Hai Phụng đi về rất bất thường. Có khi hấn nằm cả tuần trong nhà nhưng cũng có lúc biến mất cả tháng. Lâu dần, Thu cũng đoán biết được tung tích và nghề nghiệp của hấn. Nhưng cô chấp nhận. Trong hoàn cảnh khốn cùng như cô, không có quyền được lựa chọn. Cũng có điều an ủi là Hai Phụng đối với cô khá tử tế. Tuy nhiên, hấn có tính khí thay đổi thất thường. Vừa chăm chút thương yêu đây, nhưng ngay sau đó rất có thể hấn lại nổi xung lên bởi những lý do rất nhỏ và đánh đập cô tàn tệ. Có bận, hấn đánh Thu phải nằm bẹp tới cả tuần mới có thể tiếp tục đi chợ được. Nhưng Thu không oán trách hấn. Cô chấp nhận điều đó bằng sự cam chịu, coi như số kiếp của mình. Cũng trong thời gian này, cô ra sức dò hỏi tin tức về ông Tám Xung và nhất là về thằng Út Bình. Nhưng họ vẫn biệt vô âm tín. Càng ngày, cô càng hiểu rằng thật khó có thể tìm được hai người ở cái thành phố đông nghẹt này.

Mọi chuyện cứ trôi qua như vậy. Sẽ không có những biến động lớn nếu không kể mấy bận Thu mang bầu. Nhưng Hai Phụng buộc cô phải đi phá bỏ thai nhi. Hấn nói với cô: “Chúng ta là những kẻ mang số kiếp khốn nạn. Để con ra rồi nó cũng thành kẻ khốn nạn thôi!”. Hấn không muốn vương bận con cái. Đã chấp nhận kiếp giang hồ, hấn muốn hấn và cả Thu đều rảnh rang. Nuôi thân chưa đủ, còn nói gì đến chuyện con với cái đẻ rồi khi nó lớn lên lại còn phải lo chuyện ăn học... Mặc dù không đồng ý nhưng Thu vẫn cố gắng thực hiện theo yêu cầu của Hai Phụng.

Nhưng tai họa lại ập tới. Một đêm cuối năm, Hai Phụng trở về căn nhà trong hẻm vào lúc gần hai giờ sáng. Trên mình hấn mang ba vết thương, vết sâu nhất nằm phía ngực trái. Băng lưu manh do hấn cầm đầu đã gặp phải một băng khác mạnh hơn. Sau một trận quyết đấu đẫm máu, cả hai tên đàn em của Hai Phụng đều dính dao nên bỏ chạy, để lại một mình hấn đối mặt với bốn tên kia. Cả bốn đứa thông thả dồn Hai Phụng vào sát chân tường rồi đồng thời lao vọt tới với những lưỡi dao ghì chặt trong tay. Khi thấy Hai Phụng đã

gục xuống, chúng cướp luôn xe máy của hắn rồi đông thẳng. Sau đó, một trong hai tên đàn em của Hai Phụng quay lại và lấy xích lô đưa hắn về. Vì hẻm quá hẹp nên hắn phải bỏ xe ngoài đường để dìu Hai Phụng vào nhà và sau đó cũng biến mất.

Đó là thời điểm chỉ còn chưa đầy một tháng nữa là đến Tết Nguyên đán. Vừa bán hàng, Thu vừa phải đốc tiền để thuốc thang cho Hai Phụng. Nhưng vì vết thương quá nặng, hắn đã từ giã cõi đời sau đó một tuần. Hắn chết mà đôi mắt vẫn mở trừng trừng đầy uất hận. Thu không than khóc, cũng không hề thấy bối rối. Cô lẳng lẳng đạp xe đi tìm Thục - tên đàn em thân cận nhất của Hai Phụng. Ngay tối hôm đó, Thục đạp xích lô đến. Hắn hi hục nhét xác Hai Phụng vào một cái bao tải lớn rồi mang đi. Thu không hỏi là hắn sẽ đem cái xác ấy đi đâu. Cô chỉ ngồi thẫn thờ với đôi mắt trống rỗng và một trái tim còn trống rỗng hơn. Cô tự an ủi bằng cái ý nghĩ: con người ta đều có số kiếp cả. Như má cô cũng vậy. Trước ngày Tám Xung bỏ trốn, ai có thể ngờ được người phụ nữ hiền lành, chịu thương chịu khó ấy lại hóa điên và treo cổ tự vẫn? Mà điều đó xảy ra mới nhanh làm sao. Hôm trước đang còn hạnh phúc, hôm sau đã làm một cái xác! Kiếp người ngắn ngủi lắm - chính má cô vẫn thường nói với cô như vậy. Phải chăng là bà đã linh cảm thấy cái kết cục sẽ dành cho mình? Vậy còn số kiếp của cô thì sao? Đến bao giờ cô mới chấm dứt được những khổ ải, những đầy đọa?

Tối hôm ấy, khi Thục đã đưa xác của Hai Phụng đi, Thu lập một bàn thờ nhỏ, đốt một nắm nhang rồi ngồi thức suốt đêm. Dù là một tên cướp tàn nhẫn nhưng Hai Phụng cũng là người mà Thu tự nguyện chấp nhận cùng chung sống. Một năm tuy ngắn nhưng cũng đã đủ để cho cô kịp thời nếm trải hết - kể cả sự sung sướng và nỗi đau đớn khổ sở. Cô ngồi hồi tưởng lại tất cả bằng một tâm trạng bàng quan - không nuôi tiếc, không đau khổ, dằn vặt. Cũng như trước đây khi bị Hai Phụng hành hạ, cô coi đó là số kiếp của mình. Bây giờ hắn đã vĩnh viễn ra đi, để lại cho cô thêm một nỗi mất mát nữa - âu cũng là cái số của cô như vậy!

Ít ngày sau đó, Thục quay trở lại. Hắn đến để an ủi vợ của một “chiến hữu” đã không may bị thiệt mạng. Nhưng Thu thừa hiểu rằng tên cướp này

không chỉ dừng lại ở đó. Từ lâu, hắn đã dòm ngó đến cô nhưng trở ngại chính là Hai Phụng. Bây giờ thì hắn không còn gì phải lo lắng nữa. Tuy hiểu vậy nhưng Thu im lặng chấp nhận sự hiện diện của hắn. Sau khi “chia buồn”, Thục ở lại và đêm hôm đó, hắn đã chiếm đoạt Thu ngay trước bàn thờ đại ca của hắn. Thu không chống cự. Cô nằm im như một cái xác với đôi mắt mở trừng trừng nhìn lên mái tôn lộp độp tiếng mưa rơi. Đối với cô bây giờ thì Hai Phụng hay Thục cũng thế thôi. Cô đã biết quá nhiều về bọn chúng và thừa hiểu rằng chúng không đời nào buông tha cho cô.

Lại thêm nửa năm nữa trôi qua. Cuộc sống của Thu hầu như không có gì thay đổi. Nếu có khác chẳng thì chỉ là ở chỗ: kẻ thường xuyên qua lại với cô bây giờ là Thục. Nhưng cũng giống như Hai Phụng, Thục lui tới rất thất thường. Thời gian đó, lực lượng công an đang tổ chức những cuộc truy quét rất mạnh khiến nhiều băng ổ lưu manh phải rã đám. Nhiều phen Thục đã phải nằm im hàng chục ngày trong nhà để trốn tránh những cuộc vây bắt.

Sau khi Hai Phụng chết, băng nhóm của Thục kết nạp thêm hai tên nữa và tiếp tục gây ra những vụ cướp ở các huyện ngoại thành. Nhưng cuối cùng, bọn chúng cũng phải gánh chịu cái kết cục tất yếu dành cho bọn bất lương. Sau một quá trình điều tra, theo dõi, công an thành phố đã giăng bẫy chính xác ở nơi bọn chúng định tổ chức gây án. Chỉ riêng một mình Thục chạy thoát, còn tất cả những tên khác đều phải cho tay vào còng sắt. Kết quả đó đã tiêu tan cái ý định tiếp tục nghề ăn cướp của Thục. Hắn chuyển sang một nghề mới và buộc Thu trở thành kẻ đồng lõa, thành công cụ cho hắn.

Với những viên thuốc, những chiếc kẹo và khăn tay đã tẩm sẵn thuốc mê mà Thục giao cho, Thu phải đóng vai một cô gái lang thang. Buổi tối, Thục dùng xe máy đưa cô đến những nơi vắng vẻ, thả xuống rồi lui ra xa chờ đợi. Những kẻ đại dột lầm tưởng cô là gái bán dâm nên lân la ghé tới. Nếu được họ mời đi uống giải khát, cô phải lén bỏ thuốc vào trong ly của họ hoặc lựa thời cơ mời ăn kẹo. Nếu không, phải tìm cách cho khách ngửi mùi chiếc khăn... Công việc của cô chỉ có vậy, còn sau đó, khi khách đã gục xuống thì Thục xuất hiện. Hắn lột sạch sẽ mọi thứ có giá trị trên người nạn nhân và cùng Thu chuồn lẹ.

Ban đầu, Thu không chịu nhưng Thục đã ép cô phải làm bằng được. Hấn không từ một thủ đoạn nào, kể cả việc dọa tố cáo với công an hoặc đánh đập cô một cách tàn nhẫn. Hấn nói:

-Mày là con đĩ. Tao có bắt đi làm đĩ cũng là chuyện thường. Loại người như mày, công an người ta khỏi cần xét hỏi mất công. Tao chỉ báo cho họ một câu là mày vô khâm Chí Hòa ngồi bóc lịch hết đời luôn!

Sau vài ba vụ đầu tiên trôi qua trót lọt, Thục đối xử với Thu có phần tử tế hơn. Hấn hứa:

-Ráng lên. Khi nào có đủ tiền là tụi mình vù thôi. Anh có quen với một bọn chuyên tổ chức vượt biên. Đảm bảo thoát trăm phần trăm. Sang tới Mỹ, có đi quét nhà hầu hạ người ta cũng dư tiền mua xe hơi!...

Nhưng cái dự định ấy không bao giờ còn trở thành hiện thực. Chỉ khoảng hơn một tháng sau, tên cướp ấy đã phải trả giá đắt bởi một đòn trừng phạt tàn khốc.

Tối hôm ấy, sau khi đã chuẩn bị đủ những thứ cần thiết, Thục lại lên xe đưa Thu đến một đường phố nhỏ ở gần Công viên Văn hóa. Hấn để cô đứng một mình dưới gốc cây rồi ghé vào một gốc cây khác cách đó một quãng để chờ đợi mà không để ý đến hai người đàn ông khác đang ở đầu kia của công viên. Mãi chú ý Thu, Thục không biết rằng chính hấn lại đang bị hai gã kia theo dõi.

Sau một vài câu trao đổi ngắn gọn, một trong hai gã kia đứng lên. Đó là một người cao lớn gân guốc và cái miệng rất tươi. Hấn ngồi lên chiếc xe Cub và nổ máy, chạy thẳng đến nơi Thu đang đứng. Tên thứ hai có dáng nhỏ thó, nước da đen và khuôn mặt choắt vẫn ngồi nguyên tại chỗ, lặng lẽ quan sát.

Khi thấy chiếc xe máy của tên kia dừng lại bên cạnh gốc cây mà Thu đang đứng, Thục mừng thầm. Con mồi này xem ra có vẻ sộp. Hấn chăm chú theo dõi và khi thấy Thu bước xuống lòng đường, ngồi lên sau xe của tên kia thì cũng vội vã nhảy lên xe của mình. Hấn bám theo chiếc xe đi trước ở một khoảng cách đủ để không bị phát hiện. Nhưng do quá chăm chú phía trước,

hắn không biết tên có dáng người nhỏ thó cũng đã ngồi lên một chiếc Honda 67, lặng lẽ bám theo sau...

Đúng như dự đoán của Thục, chiếc xe máy có Thu ngồi sau đi tới một công viên khác ở gần đó. Sau khi gửi xe, hai người đi thẳng vào bên trong. Thục cũng bám theo. Hắn ngoắc tay gọi một cô ả đang đứng ở gần cổng. Cô ả nọ nhanh nhẩu sấn lại với nụ cười toe toét:

-Dù hả? Xin anh Hai hai chục!

-Được rồi, đâu sẽ có đó...

Thục nói và khoác tay cô ả, cùng nhau bước vào trong công viên. Thu và gã kia khi đó đã đi vào trong một góc. Thục kéo cô ả ngồi xuống ở một chỗ chỉ cách Thu và gã kia khoảng mười mét. Có vẻ như là cho đến phút đó, mọi chuyện đã diễn ra đúng như kịch bản mà hắn dự tính.

Khoảng mười lăm phút trôi qua. Chợt có ánh lửa châm thuốc lá lóe lên ở nơi Thu đang ngồi, tiếp đó là tiếng cô ta ho khan. Đó là tín hiệu. Như vậy là đã xong. Thục đẩy cô ả đang rúc vào người hắn ra. Hắn móc túi lấy mười ngàn đồng đưa cho cô ta.

- Ra cổng kiểm bao Hero với cái hộp quẹt mang vô đây.

Cô ả nọ cầm tiền, nhanh nhẩu đứng lên bước ra cổng. Cô ta vừa đi được vài bước, Thục cũng đứng bật dậy. Hắn chạy nhanh đến chỗ Thu. Trong ánh sáng lờ mờ, hắn thấy cô đang ngồi thẳng trên ghế, còn gã kia thì rũ người xuống, úp mặt vào đùi cô. “Dính rồi!” - Thục thầm nghĩ - “Ít nhất thì cũng ăn ngon cái xe máy!”. Hắn sấn lại và nhanh nhẹn thọc tay vào các túi của nạn nhân để tìm tiền và giấy tờ cùng với phiếu gửi xe. Và tai họa đã ập tới chính vào phút ấy.

Đang mềm nhũn như một xác chết, gã kia bất ngờ nhồm lên. Hai bàn tay cứng như thép của hắn chộp lấy tay Thục vẫn còn chưa kịp rút ra khỏi túi quần của hắn. Thục bàng hoàng. Hắn hiểu rằng đã sa bẫy. Trong khi hắn còn chưa kịp có phản ứng gì thì một đòn đánh thẳng vào cằm đã hất hắn bật ngửa người ra. Một cú đánh bằng đầu gối tiếp theo đã khiến hắn gục hẳn, không kịp kêu lên một tiếng. Cũng ngay lúc đó, gã có dáng người nhỏ thó, mặt choắt

xuất hiện với một lưỡi dao lăm lăm trong tay. Hắn áp sát tới bên cạnh Thu và kề dao vào cổ cô ta..

Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến Thu sửng sò. Cô ta ngồi chết lặng trên ghế vì đã nhận ra gã nhỏ thó này chính là một trong những nạn nhân của cô và Thục mới tháng trước. Lần ấy, khi hắn đã mềm nhũn, Thục lột của hắn chiếc đồng hồ và hơn trăm ngàn. Nhưng hôm nay kẻ cắp đã gặp bà già. Bọn chúng đã lập mưu để đưa cô và Thục vào bẫy. Chắc chắn phen này sẽ phải trả giá đắt - Thu thầm nghĩ trong khi giọng nói hằn học của tên mặt choắt vang lên như để chứng minh cho ý nghĩ ấy của cô:

-Đại ca. Để em cắt tai con đĩ này!

-Thôi khỏi - Tên cao lớn lắc đầu - Để con đó cho tao. Giao cho chú mày thằng này. Chú mày xử lý tùy ý.

Sau đó, hắn cúi xuống lục lợi trong các túi áo quần của Thục và quay lại. Đưa bàn tay cứng như thép nắm lấy tay Thu, hắn dẫn giọng;

-Đi. Kêu một tiếng là rồi đời!

Thu lặng lẽ cùng đi với hắn ra cổng trong khi tên mặt choắt với lưỡi dao trong tay, bắt đầu lục soát tên Thục đang nằm ngất lịm...

Ra đến cổng, tên cùng đi với Thu buộc cô cầm vé vào lấy xe máy của Thục và đem đến chỗ một cô ả đang đứng sau tủ thuốc lá trên vỉa hè. Hắn thì thầm với cô ả và ngay sau đó, ả gọi một cô khác trong số những cô gái đang đứng sau lưng mình để trông hàng hộ, còn ả ta thì ngồi lên chiếc xe máy của Thục, nổ máy phóng đi.

Gã nọ quay lại nói với Thu bằng giọng khá nhã nhặn:

-Chắc cô cũng chỉ là nạn nhân. Cô có thể đi được rồi...

Thu gật đầu cảm ơn hắn. Khi thấy hắn quay vào bãi gửi xe của công viên để lấy xe máy, cô cũng vội vã bước đi như chạy trên vỉa hè. Vậy là tình thế đã bị đảo ngược một cách bất ngờ. Thục tưởng rằng sẽ kiếm được chiếc xe máy của tên kia, nhưng chính hắn lại bị cướp mất xe. Không biết số phận của hắn sẽ ra sao trong tay của cái gã mặt choắt hung hãn ấy?... Những ý nghĩ

vẫn đang rối bời trong cô thì bỗng có tiếng xe máy nổ nhè nhẹ ngay bên cạnh. Thu quay lại. Gã cao lớn ngồi trên chiếc Cub đang chạy chậm chậm bên cạnh cô. Bắt gặp ánh mắt của Thu, hắn hỏi bằng giọng tử tế:

-Cô về đâu? Để tôi đưa đi.

Sau thoáng lưỡng lự, Thu bước xuống lòng đường, ngồi lên sau xe của hắn. Bằng kinh nghiệm của mình, cô hiểu rằng đây cũng là một tên anh chị như kiểu Hai Phụng hoặc Thục. Cô nói địa chỉ của mình. Chiếc xe tăng ga lao vút đi.

Chính sự kiện đó đã đưa Thu vào một bi kịch mới.

(Còn nữa)

Đức Dũng